

De Adelaar en de Pijl

geschiedenis van het Spaanse wegwielrennen

De mondiale wielersport heeft gedurende een eeuw menig mutatie en innovatie gekend, zowel organisatorisch als technisch. Professionele ploegensamenstellingen veranderen ieder seizoen, helden komen en gaan, het aantal verliezers groeit harder dan de winnaars ooit zullen kunnen bijbenen. Sinds het prille begin van het wielrennen hebben Spanjaarden hoe dan ook altijd hun steentje bijgedragen, met uitputtende strijd en indrukwekkende overwinningen, maar ook met vals spel en in het harnas gestorven jongemannen. Klinkende namen als Bahamontes, Ocaña en Indurain brachten het volk, in spanning afwachting langs het parkoers danwel gekluisterd aan de buis, in vervoering. En nog steeds spelen de Spaanse renners een prominente rol in het peloton, het regent zeges en ereplaatsen in kleine en grote koersen, in binnen- én buitenland.

La Vuelta a España

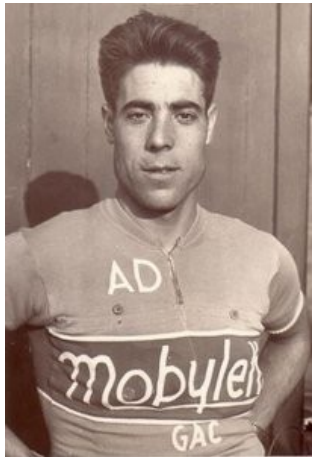
Voor de meeste Spaanse renners geldt, net als voor al hun collega's, dat winst in de Tour de France het hoogst haalbare doel is. De grootste rittenkoers in eigen land echter heeft in de loop der decennia aan aanzien en populariteit gewonnen en is voor hedendaagse wielersporters simpelweg één van 'de grote drie', naast de rondes van Frankrijk en Italië.

De eerste editie van de Vuelta werd naar aanleiding van de successen van de Tour en Giro georganiseerd in 1935, door voormalig wielrenner Clemente López Dóriga en Juan Pujol, baas van de dagelijkse krant Informaciones. Vijftig renners startten aan de 14 etappes van gemiddeld 240 kilometer, die van Madrid via ijkpunten als Bilbao, Barcelona, Valencia en Sevilla weer terug naar Madrid leidden. Het bleek direct een indrukwekkend internationale aangelegenheid, met slechts vier Spaanse etappezeges. De talentvolle jonge Belg Gustaaf Deloor (1913-2002) won het algemeen klassement. Een jaar later, toen de koers een week langer duurde, met in totaal 22 etappes en een monsterlijke totale lengte van 4.407 kilometer, herhaalde hij deze prestatie. De Vuelta werd daarna als gevolg van de Burgeroorlog en de Tweede Wereldoorlog enkel in 1941 en 1942 verreden. Beide edities werden gewonnen door Julián Berrendero Martín (1912-1995), de allereerste van tot op heden dertig Spaanse overwinningen. Na de oorlog stond de veelvraat Delio Rodríguez Barros (1916-1994) op het hoogste schavot, hij won met ruim een half uur voorsprong, dankzij een ontsnapping in de tweede etappe. Broer Emilio bracht vijf jaar later de titel terug in de familie, derde broer Manolo werd toen tweede.

Emilio Rodríguez wint van zijn broer Delio in de Vuelta 1947.

Delio Rodríguez is met afstand recordhouder als het gaat om etappezeges: hij won maar liefst 38 ritten, op gepaste afstand gevolgd door de Italiaanse sprinter Alessandro Petacchi (op het moment van schrijven in de nadagen van zijn carrière) met 20 zeges. Eerstvolgende Spanjaard op de lijst is Domingo Perurena, net als meest succesvolle Nederlander Gerben Karstens actief in de jaren zestig en zeventig. Dit soort eindeloze statistieken geeft een interessante indicatie van de krachtsverhoudingen: Spanjaarden hebben weliswaar de meeste overwinningen op hun naam, maar daguitslagen bieden een gemêleerd, internationaal gezelschap. In de jaren veertig was het deelnemersveld echter vrijwel geheel Spaans, met een paar Belgische uitschieters.

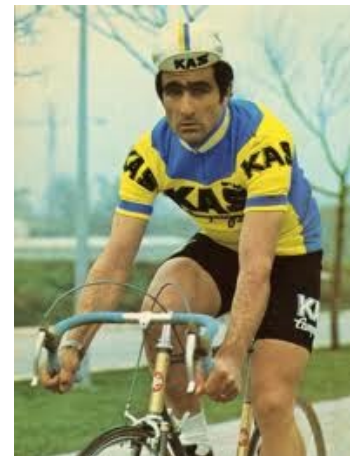
Antonio Suárez
winnaar Vuelta 1959

Begin jaren vijftig kreeg de Vuelta het organisatorisch zeer moeilijk, toen de hoofdsponsor afhaakte. Vier jaar lang was er geen Ronde van Spanje. In 1955 keerde de koers echter sterker dan ooit terug, toen de Baskische krant El Correo Español-El Pueblo Vasco voor financiële stabiliteit zorgde. Tevens kreeg het deelnemersveld een veel internationaler karakter: naast Fransen en Italianen mengden spoedig ook Duitsers en Nederlanders zich in de felle strijd om de eindoverwinning. Het aantal deelnemers steeg explosief, net als de belangstelling van publiek en media.

Eind jaren zestig bleek eens te meer hoe toegenomen populariteit ook schaduwzijdes met zich meebrengt. In 1967 zorgde de ETA nog voor enigszins komische taferelen, toen in de etappe naar Bilbao de weg werd besprenkeld met olie en bezaaid met spijkers. Een jaar later echter viel er weinig meer te lachen, toen een bomaanslag leidde tot een weggeslagen stuk straat. De koers werd desondanks vervolgd en pas later, ontregelende demonstraties in 1977 en 1978 als directe aanleiding, werd besloten voorlopig het Baskenland niet meer op te nemen in het parkoers. Ruim dertig jaar later, in 2011

zou Bilbao eindelijk weer finishplaats worden: de glorieuze overwinning daar van de Bask Igor Antón Hernández (Galdakao, 1983) zal in geschiedenisboeken goed mogelijk een prominentere plaats innemen dan de winnaar van het eindklassement.

Een vooral hedendaags nadeel voor de Spaanse organisatoren is de plek van hun ronde op de wielerkalender: vlak ná de Tour de France. Geschiedenis heeft uitgewezen dat slechts sporadisch een toprenner opstaat die binnen dergelijk kort tijdsbestek tweemaal een absolute topprestatie kan leveren. De Vuelta is mede daarom ook een ronde waar (relatief) mindere goden, veelal van Spaanse origine, naar later blijkt eenmalig hun grote slag slaan. Het meest recente voorbeeld hiervan is de tot voor kort slechts bescheiden succesvolle renner Juan José Cobo Acebo uit Torrelavega, die in 2011 wielierliefhebbers én gokkantoren versteld deed staan door volstrekt onverwacht de eindoverwinning weg te kapen, vóór de neus van enkele topfavorieten. Een jaar later behoort hij volgens de kenners echter wederom niet tot de grootste kanshebbers. Dit soort ontwikkelingen maakt de Vuelta spannend en dus potentieel leuker. De ronde is aantrekkelijk voor liefhebbers van knechten: sterke renners die zelden voor eigen kans mogen gaan, willen de rollen nog wel eens omgedraaid zien worden, om zo eindelijk tot een mooi individueel resultaat te komen. De meest legendarische wielrenners pakten niettemin allemaal hun overwinningen wel mee: Ocaña, Anquetil, Merckx, Maertens, Gimondi en Poulidor, Hinault twee keer. Nederlandse victorie was er van Jan Janssen en Joop Zoetemelk, respectievelijk in 1967 en 1979, voor beiden opmaat voor hun Tourzege.

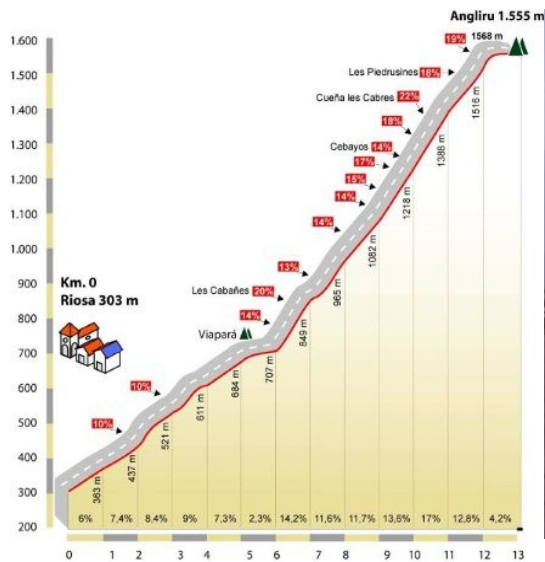

José Pesarrodona
winnaar Vuelta 1976

Zeventienvoudig deelnemer Iñigo Cuesta
vat de Ronde van Spanje goed samen.

In de jaren zeventig won José Manuel Fuente (1945-1996) tweemaal, Pedro Delgado deed hetzelfde in het volgende decennium. Menig record met betrekking tot tijdsverschillen en nevenklassementen werd gevestigd. In 1995 won de Fransman Laurent Jalabert zowel het eind- als het berg- als het puntenklassement. Zwitser Tony Rominger won drie keer, Rus Denis Menchov won in Nederlandse dienst. In 2005 won Roberto Heras de ronde voor de vierde maal, hij moest dit record wegens vermeend dopinggebruik echter inleveren, om het later wellicht toch weer terug te krijgen. Dit soort juridische verwickelingen bewijst eens te meer dat aan te raden valt vooral van elke afzonderlijke editie te genieten.

Spaanse wielrenners bezitten in de breedte veel kwaliteiten, maar kenmerkend zijn de goede klimcapaciteiten. In Spanje valt er dan ook heel wat te trainen op ontzagwekkende bergen met bijbehorende duizelingwekkende afdalingen. De bergtrui in de Ronde van Spanje is een gewild object en door de geschiedenis heen hebben heel veel renners gepoogd het kleinood meerdere keren te winnen. Vaak betreft het aanvallende renners die zichzelf indien nodig eerst expres op achterstand laten rijden, om tijdens de volgende etappes volledig vrij volop bergpunten weg te kunnen kapen middels grootschalige ontsnappingen. Dit is vaak een Spaanse aangelegenheid. José Luis Laguía won het nevenklassement in de jaren tachtig vijf keer. Recenter deed de alom gewaardeerde, eigenzinnige Franse vrijbuiters David Moncoutié het viermaal op rij.

De meest gevreesde danwel tot de verbeelding sprekende berg van allemaal is waarschijnlijk de Alto de El Angliru, gelegen in het Cantabrisch gebergte. Het eerste gedeelte van deze twaalf kilometer lange klim is voor getrainde renners niet zo lastig, maar de finish wordt pas bereikt na de Cueva les Cabres, waar meer dan 23% stijgingspercentage de kuiten tot in het extreme test. Samen met enkele andere pittige passages resulteert dit in legendarische reputatie, maar ook in controversen. In 2002 verliep de etappe chaotisch: natte wegen leidden tot volgauto's die niet meer verder konden en hierdoor de weg voor diverse renners blokkeerden. De heroïek van dit soort uitdagend parkoers is echter onomstreden.

Ook in Asturië, in het Picos de Europa-gebergte, liggen de Lagos de Covadonga, op een hoogte van 1134 meter. Dit zijn twee gletsjermere, bereikbaar via een steile weg die sinds 1983 regelmatig als de slotklim in een etappe wordt gebruikt. Begenadigde klimmers als Pedro Delgado en Luis Herrera (een Colombiaan) wisten er twee keer te winnen. Het zwaarste stuk, La Husuera, ligt op zeven kilometer van de top en stijgt gemiddeld 15% gedurende 800 meter. Het winnen van een bergetappe in een grote Spaanse koers is voor menig coureur het hoogtepunt uit de carrière. Carlos Barredo Llamazales (Oviedo, 5 juni 1981) bijvoorbeeld, hij wint zelden tot nooit, maar tijdens de vijftiende rit van de Vuelta in 2010, rondde hij een vroege ontsnappingspoging succesvol af. Als kind fietste hij regelmatig richting Lagos de Covadonga, als prof boekte hij er een prachtige zege.

Lagos de Covadonga

En natuurlijk zijn er tientallen andere bergen in Spanje om een aantrekkelijke wedstrijd mee te garanderen: De Sierra Nevada in Andalusië, Ràssos de Peguera in Catalonië, ski-paradijs Arcalis in Andorra: het zijn slechts enkele voorbeelden van vele beklimmingen die tot adembenemend schouwspel kunnen leiden. Elk jaar opnieuw woedt er felle strijd tussen klassementsmannen en eenzame vluchtters.

Federico Bahamontes (l) en Jacques Anquetil in 1959, het jaar dat Bahamontes de Tour won

Federico Bahamontes

Alle moderne, aerodynamische klimgeiten ten spijt, de meest legendarische Spaanse klimmer is zonder twijfel 'De Adelaar van Toledo', ook wel bekend als Federico Bahamontes. Hij werd in Santo Domingo op 9 juli 1928 geboren als Alejandro Martín. Tijdens zijn bijzonder succesvolle wielervederbaan gebruikte hij de toepasselijke achternaam van zijn moeder: Bahamontes: 'over de bergen'. In 1950 begon zijn zegereeks met het Spaanse kampioenschap bij de amateurs. Enkele jaren later was hij klaar voor het grote, internationale werk en in 1954 won hij voor het eerst het bergklassement in de Tour de France, iets dat hij in totaal maar liefst zes keer zou doen. Bahamontes won in Frankrijk zeven etappes en in 1959 voegde hij zelfs de eindoverwinning aan zijn erelijst toe, als eerste Spanjaard ooit. Dit gebeurde op 18 juli, de dag waarop in 1936 de Burgeroorlog

begon. Bahamontes werd persoonlijk onthaald door generaal Franco. Volgens verhalen van de renner zelf had de oorlog in zekere zin bijgedragen aan de ontwikkeling van zijn talent. Als klein jochie jatte hij fruit, dat hij vervolgens verkocht, puur ter overleven. Hij kocht echter ook zijn eerste fiets om de handel sneller te kunnen laten verlopen. Tientallen kilo's fruit achterop maakten van Bahamontes een krachtpatser en zodra hij van het gewicht was verlost, vlóóg hij de bergen op. Op zijn 17e won Bahamontes zijn eerste koers, na het verhandelen van 60 kilo fruit en een aanval in de eerste kilometers. Naar eigen zeggen at hij die dag enkel een banaan en een citroen. 'El Àquila de Toledo' was een rasklimmer, een aanvaller, een buitenbeentje met gesloten karakter, met gemakkelijke koersstijl en opmerkelijke akties, waarvan het 'ijsje op de Galibier' de kroont spant. Bahamontes had met voorsprong de top bereikt en wachtte daar op zijn tegenstanders, omdat enkel de bergtrui zijn doel was. Om de tijd te doden bestelde hij een ijsje, zo vertelt de mythe.

Luis Ocaña

Being jaren zeventig stond wederom een Spaanse wielervederlegende op. Jesús Luis Ocaña Pernia werd op 9 juni 1945 geboren in Priego, Cuenca, acht dagen vóór de man die zijn nemesiis zou worden en hem van grotere sportieve status afhiield: Eddy Merckx. Een ongetwijfeld nog intensere plaaggeest was zijn fragiliteit, zowel professioneel als privé. Luis Ocaña bracht zijn tienertijd door in Zuid-Frankrijk, waarna de eerste successen direct arriveerden toen hij een profcontract kreeg bij de Spaanse Fagor-ploeg. Het behaalde nationaal kampioenschap was slechts een voorproefje, in 1970 won hij de Ronde van Spanje

Luis Ocaña poseert in Priego.

en toen was de tijd rijp om de strijd aan te gaan met 'De Kannibaal'. In de elfde etappe van de Ronde van Frankrijk in 1971, middels zware beklimming in de Alpen, reed hij Merckx op bijna tien minuten achterstand. In de Pyreneeën gingen de rivalen in een kletsnatte afdaling samen tegen de grond. Merckx reed snel verder door de modder, Ocaña stond moeizaam op en werd aangereden door Zoetemelk, met enkele verdraaide wervels als gevolg. Het volgende jaar kon Ocaña geen noemenswaardige concurrentie bieden, in 1973 won hij bij afwezigheid van Merckx de Tour alsnog, met overmacht. Dit was tevens zijn laatste grote succes, afgezien van nog een ereplaats in de Vuelta. Na een kort, logisch carrièrevervolg als bondscoach maakte Luis Ocaña, geteisterd door ziekte en financiële problemen, in 1994 een einde aan zijn eigen leven.

Francisco Cepeda

Xavier Tondó

Topsport staat bol van de tragiek. En iedere wielrenner weet dat zijn hobby of zelfs beroep een gevaarlijke aangelegenheid kan zijn. Toch gaat ieder dodelijk ongeval, in koers of daarbuiten, altijd als een schokgolf door de wielwereld, als troosteloze relativering van al het gerommel binnen ploegen en de dopingdiscussies. Aan het beeld van een roerloos lichaam op een grijze straat valt niet te wennen en hoe je het ook wendt of keert, in het wielrennen komt het relatief vaak voor. Het is een sport die de gezondheid tot het extreme uitdaagt: renners streven naar topconditie op precies het juiste moment, soms met verkeerde middelen, soms onverantwoord obsessief. En net als alles onder controle lijkt, blijkt het ongeluk weer eens in een klein hoekje te zitten. Spaanse renners kunnen erover meepraten; menig landgenoot is in de loop der jaren gesneuveld. Naast gedenksteden en momenten van stilte tijdens latere edities van betrokken koersen, leiden deze tragedies vooral ook tot de nodige discussie over veiligheid van de sport.

* **Francisco Cepeda** (1906–1935) komt ten val tijdens de Tour, in de afdaling van de Galibier en loopt een schedelbasisfractuur op. Hij sterft in het ziekenhuis van Grenoble.

* **Joaquín Polo** en **Raúl Motos** verliezen in 1958 in de Ronde van Portugal het bewustzijn als gevolg van een zonnesteek en komen om het leven.

* **Valentín Uriona Lauciriga** (1940-1967) draagt in 1966 tien dagen de gouden leiderstrui in de Vuelta. Tijdens het nationaal kampioenschap in Sabadell komt hij fataal ten val.

* **Juan Manuel Santisteban** (1944-1976), winnaar van twee etappes in de Vuelta, valt in de eerste etappe van de Giro met zijn hoofd tegen een vangrail. Hij overlijdt in de ambulance, als gevolg van een schedelbasisfractuur en ernstige snijwonden.

* **Manuel Sanromà Valencia** (1977-1999), veelbelovend sprinter, komt tijdens de Ronde van Catalonië dodelijk ten val. De enige overwinning van zijn ploeg Fuenlabrada wordt in dat jaar behaald door **Saúl Morales Corral** (1973-2000), die niet lang daarna wordt aangereden door een truck in de Ronde van Argentinië. Hem treft hetzelfde trieste lot als derde ploegmaat **José Antonio Espinosa** (1969-1996), eerder gestorven in een verkeersongeluk tijdens de training.

* **Ricardo Otxoa Palacios** (1974-2001) wordt tijdens een training bij Málaga samen met zijn tweelingbroer Javier aangereden door een auto. Ricardo overlijdt, Javier ligt twee maanden in coma, maar zal later een zilveren medaille winnen op de Paralympische Zomerspelen.

* **Isaac Gálvez Lopez** (1975-2006) is een uitstekend sprinter, tevens baanrenner. Tijdens de Zesdaagse in Gent komt hij op de velodrome in aanraking met collegarenner Dimitri De Fauw, raakt de balustrade en overlijdt aan zijn verwondingen. De Fauw, overmand door schuldgevoel, stort mentaal in en pleegt drie jaar later zelfmoord.

* **Xavier Tondó Volpini** (1978-2011) rijdt in drie kleinere Spaanse rittenkoersen op rij sterk, winst in de Ronde van Castilië en Leon wordt zijn laatste statistiek. Stompzinnig noodlot slaat keihard toe: hij wordt verpletterd tussen zijn auto en de garagepoort. Ploegmaat Beñat Intxausti zit in de auto als het gebeurt.

Mariano Cañardo

Kleine Rondes

Sinds 1911 wordt de Ronde van Catalonië (Volta Ciclista a Catalunya) verreden, daarmee is het na de Tour en de Giro de oudste wielerronde ter wereld. Mariano Cañardo (1906-1987) wist in de jaren twintig en dertig deze kleine etappekoers liefst zeven keer te winnen. Ook de Ronde van het Baskenland (Vuelta Ciclista al País Vasco) bestond al vóór de grote Ronde van Spanje, in 1924 werd de eerste editie verreden. Belgen en Fransen gaven in die eerste periode de toon aan, maar in 1930 was het Cañardo die de ban brak voor de Spanjaarden. Deze twee kleinere doch pittige koersen hebben veel grote namen op de erelijst en behoren vandaag de dag tot de UCI World Tour, waardoor elk jaar een internationale keur aan toppers de startlijst tekent.

Spaanse regio's die buren een succesvolle competitie zien organiseren, kunnen natuurlijk niet achterblijven. Sinds 1925 is er de Ronde van Asturië, sinds 1946 de Ronde van Burgos, sinds 1955 de Ronde van Andalusië (al was er in 1925 al een eenmalige editie), sinds 1981 de Ronde van Murcia en sinds 1985 de Ronde van Castilië en León, ononderbroken jaarlijks verreden. En dit zijn dan nog maar de bekendere koersen; door heel Spanje wordt door profs én amateurs het gehele jaar door in wedstrijdverband gefietst, de kalender is overvol.

Naast de etappekoersen zijn er ook nog ontelbare Spaanse eendagswedstrijden, de Clásica de San Sebastián als meest bekende. De eerste twee edities (in 1981 en 1982) werden gewonnen door Marino Lejarreta (geboren in Berriz, 1957), een renner die vele zeges behaalde in de kleinere Spaanse rondes, maar ook bekend staat om een opmerkelijk record. Sowieso is het een zeldzame lichamelijke prestatie om alle drie de grote rondes in één jaar uit te rijden, maar Lejarreta deed dat vier keer (in 1987, 1989, 1990 en 1991), winst in de Vuelta in 1982 was al kroon op zijn carrière. Hij ging niet de geschiedenisboeken in als de meest legendarische renner aller tijden, maar in de jaren tachtig viel er niet aan hem te ontkomen. Heel veel en heel vaak rijden dwingt respect af.

Marino Lejarreta

Miguel Indurain hangt de schone was buiten.

Miguel Indurain

De grootste, meest succesvolle Spaanse wielrenner van de afgelopen decennia won opmerkelijk genoeg nooit de Ronde van Spanje: Miguel Ángel Indurain Larraya (16 juli 1964, Villava, Pamplona, Navarra), tevens bekend als Miguelón of Big Mig vanwege zijn postuur, compenseerde dit met vijf Tourzeges op rij en tussendoor ook nog twee keer winst in de Giro. Indurain's grote kracht was zijn tijdrif, de discipline waarin hij ook Olympisch kampioen werd. Eventueel verloren tijd in de bergen, hoewel hij zeker ook tot de beste klimmers van het peloton behoorde, werd op die manier ruimschoots goedgemaakt. Hij won

op vergelijkbare wijze etappekoersen als de Ronde van Catalonië, de Dauphiné Libéré en Parijs-Nice meerdere malen. Indurain reed vooral defensief, was een stille kerel en zeker geen flamboyant renner. Tevens kende hij geen echte aartsrivaal (hoewel duels met enkele Italianen bij liefhebbers in het geheugen gegrift staan), door critici regelmatig gebruikt als argument om zijn prestaties te relativeren. Gespeend van meeslepende verhalen, de indrukwekkende tragiek waarmee andere legendarische renners hun heldenstatus bereikten, is Indurain voor menigeen de geschiedenis ingegaan als een saaie coureur. In zijn thuisland werd hij echter gekroond tot beste sportman van de 20e eeuw.

Pedro Delgado

Carlos Sastre

Alberto Contador

Spanjaarden die eenmalig de Tour de France wonnen, waren Luis Ocaña (1973, met meer dan een kwartier voorsprong), Pedro Delgado (1988, inclusief dopingperikelen doch vrijspraak), de ietwat fortuinlijke Óscar Pereiro (2006, na diskwalificatie van dopingzondaar Floyd Landis) en uiteraard geheel objectief meest sympathieke renner aller tijden Carlos Sastre (2008, na reeds vijf maal eerder de top 10 te hebben gehaald). Het lijkt een bescheiden score, maar qua aantal eindoverwinningen hoeft Spanje enkel onder te doen voor historische grootmachten Frankrijk en België. De bergtrui in de Tour, beter bekend als bolletjestrui, is ook een gewild kleinood en wordt regelmatig gewonnen door Spaanse klimmers.

Alberto Contador

Op 6 december 1982 werd in Madrid ene Alberto Contador Velasco geboren, die zou uitgroeien tot de beste ronderenner van zijn generatie. Op 14-jarige leeftijd ontdekte hij het wielrennen, twee jaar later stopte hij met school en daarna ging het snel met zijn indrukwekkende carrière. In de Ronde van Asturië van 2004 viel hij van zijn fiets en kreeg ernstige stuiptrekkingen. Een gevaarlijke operatie en lange revalidatie later, begon de opmars. Hij won de drie grote rondes allemaal en bereikte deze zeldzame prestatie op jongere leeftijd dan Merckx en Anquetil. Ook in kleine rondes bleek de sublieme klimmer/tijdrijder ongenaakbaar. Na de Tour de France van 2010 echter culmineerde reeds jarenlange beschuldiging van dopinggebruik in daadwerkelijke aanklacht: clenbuterol en vervuild vlees werden tot vervelens toe het gesprek van de dag in de wielwereld. Contador werd een jaar geschorst en moest diverse zeges inleveren. In de Eneco Tour door Nederland en België maakte Contador een sterk ogende rentree. 'El Pistolero' heeft zijn zinnen gezet op een nieuwe overwinning in de Vuelta en is wederom de grote favoriet.

Oscar Freire

Wereldkampioenschap

Sinds 1927, tegenwoordig altijd vlak na de Ronde van Spanje, wordt het wereldkampioenschap op de weg verreden. Dit is een eendaagse wedstrijd, elk jaar op een andere locatie en dus met uiteenlopende parkoers, ook geregeld in Spanje. De prestigieuze titel is zelden gewonnen door een Spaanse renner en pas in 1995 voor het eerst: Abraham Olano won toen vóór Indurain. En in 2003 won Igor Astarloa, als relatieve onbekende een grote verrassing. Dé grote man van het WK in het 'moderne wielrennen' is echter absoluut de enige die er sinds Merckx in is

geslaagd driemaal de karakteristieke regenboogtrui te veroveren: dromer Óscar Freire Gomez, (geboren in Torrelavega, 1976), bekend om zijn verstrooide karakter en daardoor zeer geliefd, zegevierde in 1999, 2001 en 2004. Freire won tevens driemaal de klassieker Milaan-Sanremo, plus meerdere etappes in de Vuelta en de Tour, waar hij in 2008 ook de puntentruï pakte.

Ook in het huidige profpeloton zijn Spanjaarden prominent aanwezig: naast Contador boeken mannen als Samuel Sánchez (geboren in Oviedo, 1978), Joaquim Rodríguez (Partes des Vallès, 1979) en Alejandro Valverde (Las Llumberas, 1980) jaarlijks indrukwekkende overwinningen op geaccidenteerd terrein. In hun kielzog imponeren bergop luxe knechten zoals Daniel Moreno (Madrid, 1981) en Mikel Nieve (Leitza, 1984). Op minder steil oplopende weg kan betrouwbaar worden gerekend op José Joaquín Rojas (Cieza, 1985), grossier in ereplaatsen.

Voor liefhebbers van renners die constant de aanval kiezen, ook al zien ze hun pogingen meer dan eens roemloos stranden, rijden er vandaag de dag twee Spanjaarden rond om hard aan te moedigen. Luis León Sánchez (Mula, 1983) is meervoudig nationaal kampioen tijdrijden, maar heeft zijn status bij de fans vooral te danken aan prachtige ontsnappingen. Hij heeft inmiddels zijn draai gevonden bij de Nederlandse Rabobank-ploeg, waar ook Óscar Freire jarenlang zijn brood verdiende. Een andere Spanjaard voorheen in 'oranje dienst' is het grote buitenbeentje: Juan Antonio Flecha (Junín, 1977) rijdt het liefst in de kou, door regen, over kasseien. Het valt te betwijfelen of zijn grote droom, het winnen van Parijs-Roubaix, ooit nog uit zal gaan komen. Flecha is het soort renner dat zijn persoonlijke zegegebaar, het afschieten van een imaginaire pijl, alleen op basis van zijn karakter al zou mogen tonen.

Menno Peeters, 18 augustus 2012

Juan Antonio Flecha in winterse training

Luis León Sánchez wint Clásica de San Sebastián 2012